

Den gamle frihetskämpen Enrico Malatesta håller ett glänsande försvarstal inför sina domare.

**Malatesta drar åklagaren över på sin sida. Ett
enastående fall i justeriets historia.**

C. J. Björklund

C. J. Björklund

Den gamle frihetskämpen Enrico Malatesta håller ett glänsande
försvarstal inför sina domare.

Malatesta drar åklagaren över på sin sida. Ett enastående fall i justeriets
historia.

1921

Tidningen Brand #35 1921

Vem är Malatesta?

Malatesta är en av detta århundradets största män. Bolsjevikerna skulle gärna vilja kalla honom kontrarevolutionär. Men de våga inte. Varje italiensk arbetare vet att Malatesta är en av de revolutionäraste människor som levat.

Han är en oböjlig motståndare till »proletariatets diktatur». I Brand n:r 42 år 1919 publicerade vi en ytterst värdefull och intressant artikel av Malatesta om detta tema. Såsom alla frihetsälskande människor och verkliga revolutionärer hatar Malatesta både den demokratiska och diktatoriska staten.

Malatesta och Cafiero, den renhjärtade idealisten och tänkaren som skänkte den italienska anarkistiska rörelsen hela sin förmögenhet och sedan aldrig frågade efter vad han skulle leva av, voro vänner till Mikael Bakunin.

Krapotkin berättar om Malatesta att han var en medic. stud., som avstått från läkaryrket och sin förmögenhet för revolutionens sak; han var full av eld och intelligens, en ren idealist, vilken hela sitt liv - och han närmar sig nu femtiotalet - aldrig har ägnat en tanke åt, huruvida han har en bit bröd till kvällsmat eller en säng för natten.

Utan att äga så mycket som ett rum för sig själv, kunde han sälja läskedrycker på Londons gator för att förtjäna sitt uppehälle och på aftnarna skriva glänsande artiklar till italienska tidningarna.

Han har blivit fängslad i Frankrike, frigiven, utvisad ur landet, dömd på nytt i Italien, förvisad till en ö, har flytt därifrån och under förklädnad återkommit till sitt fädernesland; alltid har han varit mitt i den hetaste striden, vare sig Italien eller annorstädes, och han har fortfarit med detta liv i trettio års tid.

Närhållst man möter honom, antingen han just släppts lös ur fängelse eller rymt från förvisningsorten, finner man honom precis sig lik som förut - alltid färdig att taga upp kampen på nytt, med samma kärlek till människorna, samma frihet från bitterhet mot sina motståndare och fångvaktare, samma hjärtliga leende för vännen och samma ömhet mot alla barn.

Nu är Malatesta 68 år gammal.

Och åter har han setat i fängelset, sedan år och dag. Åter har han stått inför bourgeoisins domare.

Jag är 68 år gammal, men brinner av tro, som i mina första ungdom-sår, ropade han till domaren, då han, den gamle frihetshjälten, stod inför »rätten».

Över tio år har jag tillbringat endast i undersökningsfängelser. Och om jag skall dö i något tukthus, så kommer jag att dö med den förvisningen att tjäna saken som jag helt hängivit mig åt.

Jag är dock ingen hjälte. Själen flyger. Men kött är kött. Därför älskar jag livet och mina många vänner; och jag vore lycklig att få tillbringa mina sista dagar i deras närhet. Men ni kan tro mig, mina herrar edsvurna, när jag säger, att om jag också skulle bli tvungen att tillbringa alla mina återstående dagar i tukthuset, så skall jag äga den moraliska kraften att bära denna dom.

Ni kan döma oss anarkister, ni domare, men i kan icke baktala oss, ty i våra hjärtan bära vi på en stor dröm. Med största skärpa tillbakavisar Malatesta reaktionens, polisens och demokratins försök att påbörda anarkisterna ansvaret för det mycket omtalade Diana-attentatet: en bomb exploderade en dag i en offentlig lokal vid namn Diana. Därvid omkommo flera människor.

Jag förklarar, sade Malatesta, att anarkisterna icke hade någon nytta av denna handling; den är fullbordad av våra fiender!

Detta attentat benyttade man att förstöra vår tidning och Union Sindicals tidning.

Malatesta berättar att han och övriga anarkister i fängelset hade hungrat i sex dagar, för att protestera mot den långsamma processordningen. Då kastades bomben i Diana. Allmänheten fordrade att vi skulle inställa hungersträjk, på det att icke flera dylika handlingar skulle begås. Vi voro nära segern. Men vi inställde hungersträjk, trots det vi visste att det var löjligt att tro att därigenom dylika händelser icke skulle upprepas.

Vi handlade som soldater i krig som hoppas kunna rädda sig, men som även veta hur man dör modigt, om det är nödvändigt.

Mina herrar edsvurna! Bland anarkisterna skola ni finna män som besitta glödande tro, även sådana som känna sig bedragna, men ni skall ej finna skeptiker. Diana-attentatet var en förtvivlans akt. Endast skeptiker begå dylika handlingar. Attentatet var polisarbete.

Synnerligen märkligt var att åklagaren, De Sanktis är hans namn, ansåg att processen var uppbyggd på ord, endast ord.

Han prisade vissa mäns stora, underbara mod och djärvhet. Utan djärvhet skulle människorna aldrig tagit ett steg framåt. »Ju bättre vi kunna se in i framtiden, desto bättre kunna vi gestalta vårt liv. Då och då träder en

människa fram som visar oss framtiden och griper in i händelsernas gång. Dessa av djärvt mod besjälade människor äro nödvändiga. De driva oss mot det ideal, som vi avlägsnar oss från».

»Malatesta», sade åklagaren, »har sin mänskliga lag, kärlekens och pliktens lag, som står över varje skriven lag». De anarkistiska tankarna äro idealistiska, ädla och aktningsvärda läror, sade De Sanktis.

Förvisso är De Sanktis en högst märkvärdig åklagare.

Ära åt honom, som handlade som människa och ej som jurist! Inför Malatestas mod och idealitet kastade De Sanktis juristen åt sidan. Han hyllades av massorna, då den frikännande domen över Malatesta, Borghis och övriga kamrater lästes upp och hans hållning blev bekant.

Malatesta blev föremål för storartade ovationer, då han lämnade fängelset. Nu börjar han återigen sin hängivna och energiska kamp för anarkismen. Han är redaktör för det anarkistiska dagbladet Umanita Nova, Ny mänsklighet.